

Istoria de la Al Waqbah

sau

călătoria omului cameleon

de Bogd

Se ascundea undeva pe acolo şi eu nu-l vedeam. Era o linişte întreruptă doar de cântecul greierilor. Abia intr hambar. Aveam în mână pistolul meu de lemn şi pe cap pălăria bunicului. Semănam cu şeriful McCloud, dir care trebuie că-ţi aduci aminte, şi care se dădea pe atunci după *Teleenciclopedia*. Vedeam uneltele agricole, l pentru animale, grămada de fân, lemnele pentru iarnă, dar pe el nu-l vedeam. Deodată, cu un chiot asurzitor cu chip verde sări din umbră şi, înarmată cu pistolul de lemn, deschise foc imaginar. Câştigase din nou.

Deşi era necinstit, asta făcea întotdeauna: de când învăţase să ia culoarea lucrurilor, îşi folosea puterea de ca n jocurile noastre de-a v-aţi ascuns sau de-a războiul. Devenise imprevizibil şi îngrozitor de bun. Îi ieşea foa culoarea verde, şi atunci arăta ca un marţian, şi de asemenea culoarea roşie. Nu-i prea ieşea culoarea albastr o figura într-un trist violet. Cu mutra lui mov a speriat-o îngrozitor pe bunica într-o sfântă zi de duminică, ia roşie îşi speria vaca şi o băga în fiecare seară în grajd.

Se născuse la ţară, era mai mare decât mine cu cinci ani şi el m-a învăţat şah. O făcuse probabil din plictisea iniţiase cu grijă în strategie doar pentru că în pustietatea de la noi, din munţii Făgăraş, n-avea pe cine bate. C ocazie mi-am dat seama că avea un râs îngrozitor şi o ironie greu de suportat:

- Daca îţi dai din prima caii şi nebunii pentru pionii mei – nu cred c-o să ajungi prea departe.

Era oare răutăcios ? Prea departe zicea că n-ajung – dar unde ? La ce se gândea? Pe vremea aceea de cele m ori nu-l înţelegeam.

Când nu mergea la şcoală, şi asta se întâmpla teoretic numai vara, deşi cred că nici în restul timpului nu dăd acolo prea des, taică-său îl trimetea să vadă de oi la stâna Mohorea, care era la vreo cinci kilometri peste dea Rea, dacă treceai peste Râul Doamnei. Cum de avea curaj să lase un copil de 12 ani să înnopteze singur la s însoţit de patru câini lăţoşi şi imprevizibili păzind cu toţii câteva zeci de oi? E adevărat că lui îi plăcea acolo uneori vorbea despre singurătate. Îi plăcea să se piardă undeva prin munţii aceştia, să se topească şi să nu-l r găseşti. L-am aflat odată undeva în grădină, culcat pe spate, dormitând, acoperit de o mulţime de gândacii D pelerini pe cămaşă, cu obrazul vopsit verde, cameleon diurn, deghizat de plăcere în ceva fără de chip.

- Ce faci aici ? l-am întrebat în după-amiaza aceea.

Era un cer albastru, ridicat spre miezul verii ca o clopotniţă fără de măsuri. Poate vărul meu era un fel de po nu mă lăsa niciodată să gândesc astfel. Sări din iarbă zicând:

- Uite-l c-a venit, futu-i norocu' mă-si.

Un punct negru răsărise pe cer. Vărul Matei armă praştia lui de dimensiune antigoliat, apoi ţinti cu fruntea în dădu drumul frrrrr unui pietroi rotund în direcţia păsării. Sări din iarbă cu un urlet apaş. Nu-l nimerise.

